

G! FESTIVALURIN 2012 LEYGARKVÖLD

Spæliplássíð hjá Sakaris

G! Spæliplássíð var eina løtu umgjørt til eina veitsluhøll, har Sakaris var vertur. Sakaris og hansara fólk sprutta og sprella av ungdómi og spæligleði. Tónleikurin er stúvstappaður við pikkalítlum dibbidubbum, og tað er púra vist, at allar bibbur á Spæliplássinum vippaðu teir 45 minuttirnar tónleikurin vardi

Rókur Jákupsson Jakobsen

Hóast ljóðgóðskan var ójovn í byrjanini, hevði Sakaris yvirkotið til at fanga fólkið, sum var komið saman at fjeppast og peppast. Spæliplássinum hevði væl klætt fleiri fólk, men tey, sum vóru til staðar, vóru vitni til eina heilsan til gleði, kærleika og ungdóm, innballað í pumpandi strofur og fangandi niðurløg. Sakaris & Co. spæla elektropopp (haldi eg, tað kann rópast), og hesin tónleikur er so orkufullur, at tú púra automatiskt fert at sveiggja við tónleikinum. Susið frá beatunum hvølla í bringuna, og tónleikurin

kennist mestsum fysiskur, tá ið tær tónlistarligu eksplosiónirnar frá Sakaris verða grýttar eftir tær.

Tað er eitt frikst lot at hoyra ein bólík, sum bara skrivar feitan, nútímans popptónleik, og sum eisini trívist við at framføra hann. Teir fyra, Heðin, Rógvi, Janus og Sakaris lýsa av spæligleði, og tú kanst ikki annað enn at gleðast saman við teimum.

Konsertin varð sum heild væl framførd, og hóast Sakaris hevði tak á áhoyrarnum, so var tað ikki fyrr enn hittið “In a box” varð spælt miðskeiðis í settinum, at veruligt lív kom í spæliplássíð. Fyri mítt við-

Tað er eitt frikst lot at hoyra ein bólík, sum bara skrivar feitan, nútímans popptónleik

Mynd: Álvur Haraldsen

komandi var hæddarpunktið vakra lagið “Stay where you are”, ein vøkur, rúnarbindandi balada sum Sakaris framfórði til UG.

Manningin í Sakaris telur nakrar av teimum mest gávuðu tónleikarunum í landinum. Janus Rasmusen, sum vit kenna úr bólkinum Bloodgroup og Lama Sea. Heðin Ziska Davidsen, sum í eini 20 ár hevur ríkað okkum við undurfullað gittarspæli sínum, stóð fyri tað mesta

handan ljómborði. Og Rógvi Lamhauge, sum vit eisini kenna úr Boys in a Band, tók sær av trummunum. Og so er tað sjálvandi Sakaris Joensen, sum tekur sær av sang og keytarinum (sum er eitt ljómborð sum verður hildið sum ein gittar).

Ein oddamaður og annar

Sakaris Joensen er maðurin handan bólkin, og natúrligur oddamaður í

bólkinum. Honum klæðir væl leiklutin sum oddamaður, og virkar sum eitt sterkt og gott bindilið millum pall og áhoyrarar. Men hann fær eisini harða oddamannakapping við Janus Rasmusen, sum hevur ein oddamann hoppandi og dansandi í búkinum, og sum við sínari lívligu framførslu hevur tendens til at fáa áhoyrarar at venda sær til hansara. Hetta er als ikki nakað neiligt. Tvørturímóti er tað ein

serstakur styrkur at hava tilíkan peppaðan tónleikara á pallinum. Fyri Janus man pallurin verða tað, sum vatni er fyri fiskin. Hansara natúrliga umhvørvi.

Saman skaptu Sakaris og Janus ein fantastiskan dynamikk fremst á pallinum. Nakað til oyru og nakað til eygu, soleiðis skal tað vera.

Konsertin við Sakaris kendist ov stutt, og man hetta eisini vitna um góðskuna av tí sum bólkurin framfórði.

Nomadan fann heim

G! Ein serliga vøkur og melankolsk løta saman við Liggjasi Olsen. Ein masterclass í kunstinum at fáa maksimalt burtúr minimalismu

Rókur Jákupsson Jakobsen

Við einum aukustiskum klaverið í miðdeplinum, umgyrgt av ljómborðum, trummum og slagverkum, tóku Frostfelt ræði á teimum fáu, sum høvdu hætta sær ein túr á Spæliplássíð í sirminum. Hesin bólík, sum kanska ikki enn hevur fingið fastatøkur á føroysku tónleikasálini, hevði eina sterka framførslu fyri á einum hálvátómum spæliplássíð. Manningin í bólkinum er sterk, og

limirnir hava hjúklað um smálutirnar, og útsetingararnar vóru neyvt lagdar til rættis. Allur tónleikurin hevði Liggjasa droymandi, melankolska huglag sum snúvningspunkt, og tað er altíð ein frægd at hoyra ein bólík, sum (tilvitað ella ikki) tvíheldur um eitt konsept. Hetta ger teg sum áhoyrara tryggan, og gjøgnum framførsluna fatar tú meira og meira, og tú hevur møguleikan at verða drigin djúpri og djúpri inn í tónlistarliga universi hjá bólkinum.

Nomadan

Vit kenna Liggjas Olsen sum ein av oddafiskunum í gamla føroyska tónlistarliga mastodontinum Deja Vu. Her sleyt hann sínar tónlistarligu barnaskógvar, og tað var í hesum samanhangi, at argjamaðurin vann sær virðing sum tónleikari í Føroyum. Deja Vu fór í søguna í byrjanini av 2000unum, og síðan hevur Liggjas verið ein tónlistarlig nomada. Hann hevur gjørt nøkur sprell, stóð seg millum annað væl í Singer/Songwriter kappingini í

2011, og fór samstundis undir at framdyrka konsepti við Frostfelt. At maðurin hevur gávu sum fáur, ivast ongín í. Tað hevur bara verið sum um, at hann ikki fann rætta samanhangi, har hann av álvara slapp at spíla seg út. Men nú tykist vend vera komin í. Frostfelt framførslan á G! Spæliplássinum leygarkvöldið bar boð um, at nomadan hevur funnið eitt heim, her hann kann húsast og grógva.

Løgini, ið Liggjas skrivar, eru at kalla melodiskar

ramsur, ið koyra í ring. Umaftur og umaftur. Løgini og rødd hansara hava eina náttúrliga melan-koli, og tú hómar alla tíð ein ávísan longsul í hansara tónleiki. Eg skal ikki gera meg klókan uppá, hvat tað er ið Liggjas longist eftir, men í Frostfelt verður longsulin (sum tónleikurin er bygdur á) forloystur og effektiviseraður. Bólkurin framførir við einari delik- atari javnvág millum tað heilt einfalda og tær lítlu eksplosjónirnar, sum fáa ein at frøast um tann

fullkomna vakurleikan, sum tónleikurin hjá Frostfelt borðreiður við. Bólkurin fær ótrúliga nógv burtúr tilfeinginum, sum melodisku ramsumarar jú eru.

Sum oddamaður í bólkinum er Liggjas á ein hátt nördutur, og tykist lítillátin. Men maðurin stýrir huglagnum í tónleikinum fult og heilt, og tað er ongin ivi um, at hendan persónligheitin tykist sum stoypt til bólkin. Ein sera vøkur og sannførandi framførsla av Frostfelt.